CÂTEVA OBSERVAȚII ASUPRA VARIANTELOR DIN *DICȚIONARUL DIALECTULUI MEGLENOROMÂN*

ALINA CELAC

În cadrul Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti" din Bucureşti, Sectorul de dialectologie şi onomastică se află în derulare un proiect privind elaborarea unui nou *Dicţionar al dialectului meglenoromân*, de către Nicolae Saramandu, Marilena Tiugan, Alina Celac şi Irina Floarea, sub coordonarea lui Nicolae Saramandu.

Faţă de lucrările similare anterioare, *Dicţionarul meglenoromân*, publicat de Th. Capidan în 1935, şi de *Glosarele meglenoromâne*, publicate de Pericle Papahagi în 1900–1902, şi de I.-A. Candrea în 1927–1937, care reflectă meglenoromâna vorbită în primele decenii ale secolului al XX-lea, noul dicţionar general şi etimologic este mult îmbogăţit şi actualizat, prin valorificarea tuturor surselor de material lexical existente[1]: texte înregistrate la faţa locului şi publicate[2] sau aflate încă în manuscris[3], la care se adaugă cele două atlase lingvistice apărute între timp[4].

Până în prezent, din *Dicţionarul dialectului meglenoromân* au fost publicate literele *A, Ă, B* şi *C*[5].

În cele ce urmează, ne propunem să aducem în discuţie câteva tipuri de variante, care au fost valorificate în această lucrare lexicografică privind unul din cele patru dialecte ale limbii române.

---

[1] Vezi *Prefaţă* la *Dicţionar meglenoromân*, în FD, XXIX, 2010, p. 52–53. Observaţiile noastre privind variantele dialectale se întemeiază pe normele de redactare stabilite de colectivul de elaborare a *Dicţionarului.*

[2] Dimitrie Papatsafa, *Prikozmur din Meglenia (Мегленско-Влашки приказни),* Skopje, 1997; Nik. At. Katsanis, *Βλάχοι του Πάϊκου (τον Βυζαντινού θέματος των Μογλενών)*, Salonic, 2001; Maria G. Papageorgiou, *Παραμυθια απο μυθους αρχαιων ελληνικων ποιητικων εργων που χαθηκαν και αλλα παραμυθια του βλαχοφωνου χωριου Σκρα (Λιουμνιτσα)*, I, Salonic, 1984; Petar Atanasov, *Meglenoromâna astăzi*, Bucureşti, 2002.

[3] Avem în vedere materialul cules în anchetele efectuate de Nicolae Saramandu la meglenoromânii din localitatea Cerna, jud. Tulcea, din Dobrogea în 1971, 1973 şi o lucrare în manuscris, aflată în *Arhiva* Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan–Al. Rosetti", Bucureşti, *Dicţionar meglenoromân,* întocmită prin anii '80 ai secolului trecut de doi meglenoromâni nativi, Nicolae Paia, Teodor Minda, decedaţi între timp.

[4] Beate Wild, *Meglenorumänischer Sprachatlas*, Hamburg, 1983; Petar Atanasov, *Atlasul lingvistic al dialectului meglenoromân*, vol. I, Bucureşti, 2008.

[5] Prima fasciculă, cu *literele A, Ă*, a fost publicată în FD, XXIX, 2010, p. 52–135; *litera B* a apărut în FD, XXX, 2011, p. 55–115, iar *litera C*, în FD, XXXI, 2012, p. 79–196.

FD, XXXII, Bucureşti, 2013, p. 55–62

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)

Dialectul meglenoromân nu se prezintă ca un idiom unitar[6]. În majoritatea cazurilor, un cuvânt are mai multe forme. Este oarecum impropriu să le denumim variante în absența unei norme supradialectale, dar le numim totuşi variante, în conformitate cu tradiția lexicografică. „Ele [formele] s-au încetățenit în fiecare grai aşa cum au fost însuşite şi supuse unor reguli de pronunțare proprii fiecărui grai" (Atanasov 2011: 61).

În *Dicționarul dialectului meglenoromân* cuvintele sunt ordonate alfabetic, ca în oricare altă lucrare lexicografică. Mai întâi este dat cuvântul-titlu, după care urmează categoria gramaticală, glosarea sau sensul /sensurile ilustrat(e) prin citate, expresii, proverbe. Într-un alt alineat se dau toate variantele atestate, ordonate alfabetic, cu indicarea accentului, a sursei, dacă varianta nu a apărut în citat(e). În încheiere se indică etimologia.

Variantele nu reprezintă o categorie unitară ci, dimpotrivă, există mai multe tipuri pe care le prezentăm în continuare:

I. Variante grafice datorate transcrierii adoptate de fiecare sursă în parte:

amácsi pentru cuvântul-titlu *amáxi* „căruță"
ácson pentru *áxon* „butuc la roată"
acsén pentru *axén* „străin"
Baltăróşi pentru *Báltă Róşi.*

II. Variante determinate de locul accentului. Din această categorie fac parte diminutivele, cele mai frecvente fiind de genul feminin:

ápičkă pentru *apíčkă* „apşoară"
c̦ástičkă pentru *c̦astíčkă* „coastă mai mică, costiță"
curúničkă pentru *curuníčkă* „coroniță"
cútičkă pentru *cutíčkă* „cutiuță"
capríčkă pentru *căpričcă* „căpriță"
furnigíčkă pentru *furnígičcă* „furnicuță"
fruntíčkă pentru *frúntičcă* „frunte mică, frunticică"
fuńíčkă pentru *fúńičcă* „sforicică, frânghiuță"
furkíčkă pentru *fúrkičcă* „furcă mică".

După cum se observă, aceste forme, fiind derivate, provin din cuvântul de bază + sufixul diminutival *-íč(că)*.

[6] „Meglenoromâna din zilele noastre nu se mai prezintă ca un idiom unitar, situație creată după Primul Război Mondial, mai precis, atunci când a fost stabilită frontiera de stat între Grecia şi Regatul Iugoslav, ducând la o împărțire a teritoriului pe care s-a vorbit şi se mai vorbeşte încă meglenoromâna. [...] Din momentul acela, şapte sate meglenoromâne au rămas în Grecia, unde de opt decenii vorbitorii meglenoromâni sunt supuşi unei puternice influențe din partea limbii greceşti, şi un singur sat în Iugoslavia, iar din 1990 în R. Macedonia, unde influența slavă, respectiv, sârbă şi, în special, macedoneană, n-a fost mai puțin puternică", Atanasov 2002: 2.

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)

III. Variantele fonetice sunt cele mai frecvente.

a) O caracteristică generală a graiurilor meglenoromâne este închiderea vocalelor neaccentuate *a>ă; e>i; o>u,* fenomen care apare şi în cuvintele neologice[7]. Totuşi, există şi situaţii când vocalele nu s-au închis, iar cuvintele respective au devenit, astfel, variante:

abér pentru *ăbér* „veste, înştiinţare”
albinár pentru *ălbinár* „prisăcar”
ángél pentru *ángil* „înger”
bívol pentru *bívul* „bivol”.

Nu întotdeauna cuvintele în structura cărora vocalele s-au închis sunt considerate drept cuvânt-titlu. Ca urmare, s-a analizat fiecare caz în parte, în funcţie de numărul atestărilor, de frecvenţă şi de etimon, ca în următoarele cazuri:

cucár pentru *cocár* „arpagic”
culíbă pentru *colíbă* „colibă”
cundúr pentru *condúr* „gheată”.

b) Variantele apărute prin diftongarea vocalelor accentuate *ó* şi *é*; *ó* > *u̯ó* în L'umníţă, Óşiń, Birísläv, Lúnḑiń, *ó* > *u̯ắ* în Cúpă[8], iar în Úmă şi Ţărnaréca rămâne nediftongat, iar *é>i̯ắ* în Cúpă şi L'umníţă[9].

antu̯ắrn pentru *ăntórn* „a (se) întoarce”
cu̯ărb pentru *corb* „corb”
cu̯ắvă, cu̯óvă pentru *cóvă* „găleată”
cu̯ăş, cu̯oş pentru *coş* „coş”
bu̯ólniţă pentru *bólniţă* „spital”
cu̯ódru pentru *códru* „plăcintă; centru al satului; pădure în toponimie”
acsi̯ắn pentru *axén* „străin”
bi̯ắbi pentru *bébi* „nene”
anţili̯ắg pentru *anţilég* „a (se) înţelege”
biti̯ắr pentru *bitér* „rău”.

c) *ó̧* (>*o*) şi *ȩ́* (>*e*) reprezintă inovaţii ale meglenoromânei, *ó̧* fiind propriu graiurilor din Óşiń, Cúpă, Birísläv, Lúnḑiń şi Nǫ́nti (Capidan 1925: 97). „*ó̧* provine din rom. com. *ə; după consoanele *ş, j, ţ$_1$, z$_1$, r̄, č* (şi după *l'* în flexiunea verbelor de conjugarea I), vocalele *e, i* au fost redate ca *ă* care, sub accent, a devenit *o̧*; *o̧* apare şi în împrumuturi, unde redă pe v. sl. *ѻ*, bg. *ъ*, alb. *ë* şi tc. *y”* (Saramandu 1980: 56).

[7] Capidan 1925: 69, 99, 109, 117; vezi amplul studiu privind fonologia istorică a meglenoromânei publicat de Nicolae Saramandu, *Schiţă de fonologie istorică a meglenoromânei*, în SCL XXXI, (1980), nr. 1, p. 47–65 [studiu republicat în *Romanitatea orientală*, Bucureşti, 2004, p. 299–318], Saramandu 1980: 52, 57. Cf. şi Atanasov 2002: 142.

[8] Capidan 1925: 67, 114, 115; Saramandu 1980: 55; Atanasov 2002: 23, 142.

[9] Capidan 1925: 67, 103; Saramandu 1980: 55; Atanasov 2002: 142.

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)

În graiul din Lúnḑiń[10] *ǫ́* provine din monoftongarea diftongului *o͡a*, iar *ę́* rezultă din monoftongarea diftongului *e͡á,* fenomenul este în extensiune, cu excepția graiurilor din Úmă şi Țărnaréca[11].

có͡ini, cóni, cǫ́ni pentru *cǫ́͡ini* „câine”

comp pentru *cǫmp* „câmp”

bitórn pentru *bitǫ́rn* „bătrân”

căn pentru *cǫn* „când”

căt, cu͡ăt, cot pentru *cǫt* „cât”

co͡árpă, córpă pentru *cǫ́rpă* „cârpă, batistă, prosop”

căşlă pentru *cǫ́şlă* „adăpost de iarnă pentru vite”

atór, ăto͡ár pentru *atǫ́r* „hatâr”

anțăr̦ pentru *anțǫ́r̦* „acum doi ani”

blo͡ándă pentru *blǫ́ndă* „urticarie”

ampédic, ampę́dic pentru *ămpe͡ádic* „a împiedica”.

d) Menținerea lui *u* final în graiurile din Úmă şi Țărnaréca după orice grup consonantic, nu numai după *muta cum liquida*[12]:

crăngu pentru *crǫng* „fund de lemn (pentru mămăligă, pentru tăiței ş.a.); cârpător”

flămúndu pentru *flămúnd* „flămând”

arğéscu pentru *ărğés* „a cheltui”.

e) Există variante care s-au creat printr-o modificare fonetică accidentală: metateză, afereză, sincopă, proteză, anaptixă, asimilare.

1. Variante datorate *metatezei*:

anfurlés pentru *ănflurés* „a înflori”

ágăr pentru *ágru* „ogor, pământ cultivat; câm”

i͡agǫ́r pentru *ai͡gǫ́r* „armăsar” < tc. *aygır*

răb pentru *ărb* „hărb” < bg. *hărb*

răşón pentru *ărşǫ́n* „măsură de lungime; arşin, cot” < tc. *arşın* (mac. *aršin)*

crămés pentru *cărmés* „a da sare la vite” < bg. *kărmja*

Cărčún pentru *Crăčún* „Crăciun”

bufčár pentru *bučfár* „dogar”.

Răzínt „argint”, devenit cuvânt-titlu, reprezintă forma cu metateză[13] pentru cuvântul *arzínt* (< lat. *argentum*).

2. *Afereza*[14] constituie un fenomen specific meglenoromânei, ilustrat prin următoarele exemple în corpusul nostru:

[10] Saramandu 1979: 286; Saramandu 1980: 56 şi Saramandu 1993: 153–155; Atanasov 2002: 18, 153, 154.

[11] Capidan 1925: 106; Saramandu 1980: 56, 57; Atanasov 2002: 18, 155.

[12] Cf. Capidan 1925: 70; Saramandu 1980: 55; Atanasov 2002: 143.

[13] Capidan 1925: 98.

[14] Capidan 1925: 97, 98; Saramandu 1980: 52.

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)

rc̦éti pentru *arc̦éti* „berbec”
rat pentru *arát* „plug”
jung[15] (devenit cuvânt-titlu) pentru *ajúng* „a ajunge”
jutór (devenit cuvânt-titlu) pentru *ajutór* „ajutor”.
3. Sincopă:
anvirnós pentru *anvirinós* „supărat”
ápră pentru *ápără* „a apăra”
băbl'óc pentru *băbălc̦óc* „om gras şi greoi; babalâc”.
4. Proteza, vocalică şi consonantică, bine reprezentată:
arăzbói̯ pentru *răzbói̯* „război de ţesut”
scărbúni pentru *cărbúni* „cărbune”
axén (cuvânt-titlu) cu proteză pentru forma *cșan* „străin” < gr. *ξένος.*
5. Anaptixă:
arăgát pentru *argát* < mac., bg. *argat*
cápără pentru *cápră*.
6. Asimilare vocalică regresivă la distanţă:
iripátă pentru *ăripátă* „(oaie) care merge alături de turmă”
bătărn̦áţă pentru *bitărn̦áţă* „bătrâneţe”
bujúr pentru *băjúr* „bujor”.
f) Variante datorate palatalizării labialelor *p>ḱ, b>ǵ,* fenomen frecvent în graiul din Ţărnaréca[16]. Tot aici se păstrează şi vechiul fonetism *c̦*[17]*:*
alǵínă pentru *ălbínă* „albină”
ălǵés pentru *ălbés* „a înălbi”
ǵigór pentru *bigór* „piatră poroasă; muşchi”
bárc̦ă pentru *bárză* (despre capre) „cu părul de culoare albă; cu botul roşu şi corpul negru”
frúnc̦ă pentru *frúnză* „frunză, foaie”
ărc̦ăvál pentru *arzuvál* „petiţie”.
g) Variante datorate pierderii sonorităţii[18] la sfârşit de cuvânt:
ambót pentru *ămbód* „a împunge, a înţepa”
apansc̦ás pentru *apansc̦oz* „pe neaşteptate”
anţiléc pentru *ănţilég* „a înţelege”
anvínc pentru *ănvíng* „a învinge”
bărlóc pentru *bărlóg* „culcuş, bârlog”
crăstăf pentru *crăstăv* „plin de râie”
alp pentru *alb* „alb”
antri̯ắp pentru *ăntréb* „a întreba”

[15] Saramandu 1980: 52.
[16] Capidan 1925: 67, 122–127; Saramandu 1980: 59, 60, 64.
[17] Capidan 1925: 128; Saramandu 1979: 286; Saramandu 1980: 64; Atanasov 2002: 170.
[18] Capidan 1925: 67; Saramandu 1980: 63.

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)

corp pentru *corb* „corb”.

h) Variante rezultate prin sonorizare:

ázmă pentru *ásmă* „astmă”.

i) Variante rezultate din evoluția lateralei palatale *l'* la iot. Petar Atanasov menționează că acest fenomen e frecvent în Cúpă şi Ĺumníță[19]:

biu̯úc pentru *bil'úc* „grămadă”

bíu̯că pentru *bíl'că* „buruiană (de leac); medicament, doctorie” < mac., bg. *bilka*

amáu̯ pentru *amál'* „hamal”.

j) Anticiparea elementului palatal în *cǫ́u̯ni, pǫ́u̯ni, mǫ́u̯ni* în graiurile din Lúnḑiń, Birísläv şi Nǫnti, *cóu̯ni, póu̯ni, móu̯ni* în Cúpă şi Ĺumníță, fenomen cunoscut şi în dacoromână[20]:

Fenomenul se întâlneşte şi în *călcǫ́u̯ń* pentru *călcǫ́ń* „călcâi; coltuc, colț de pâine” (după *cǫu̯ń, mǫu̯ń, pǫu̯ń*), *bău̯nár* pentru *bănár* „băiaş”, extinzându-se şi pentru *l': báu̯lă* pentru *bál'ă* „bale, salivă” .

k) La adjectivele terminate în *-esc*[21] şi la verbe, la persoana I sg., sufixul cunoaşte o modificare prin reducerea consoanei finale. Există şi forme în care sufixul *-esc* s-a păstrat, devenind astfel variante:

ămpirătésc pentru *ămpirătés* „împărătesc”

ărnăuțésc pentru *ărnăuțés* „albanez”

băbésc pentru *băbés* „băbesc, bătrânesc”

cătunésc pentru *cătunés* „sătesc, comunal”,

cunósc pentru *cunós* „a cunoaşte”

cresc pentru *cres* „a creşte”.

IV. Variante morfologice

a) Schimbarea genului:

caraúlă (*cărăúlă*) s.f. pentru *cărăúl*, pl. *cărăúl'* s.m. „santinelă”

cunáḱă s.f. pentru *cunác* s.n. „palat; primărie, tribunal”

cutéță s.f. pentru *cutéț* s.n. „coteț”

cătráni s.f. pentru *cătrán* s.n. „păcură”

cămşícă s.f. pentru *cămăşíc* s.n.„bici”

cântári s.f. pentru *cântár* s.n. „cântar”.

b) Forme cu sufix şi fără sufix în paradigma verbală pentru indicativ, prezent, persoana I sg.:

ăncuscréz pentru *ăncúscru, -ári* vb. I „a se încuscri”

ăngruşéḑ pentru *ăngróş, -ári* vb. I „a (se) îngroşa”

ănmărós pentru *ănmár, -ári* vb. I „a amărî”

[19] Capidan 1925: 70, 134; Saramandu 1980: 62; Atanasov 2002: 135.

[20] Capidan 1925: 70; Saramandu 1980: 48. Variantele mai vechi *cắni, pắni, mắni* sunt atestate în Úmă şi Țărnaréca, iar *cǫ́ni, pǫ́ni, mǫ́ni* în Óşiń (Atanasov 2002: 18).

[21] Capidan 1925: 67, 133, 158; Saramandu 1980: 62.

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)

ănmuguróş pentru *ănmúgur -óri* vb. I „a înmuguri”

cupirés pentru *coápir, -iri* vb. IV „a acoperi”.

c) Coexistenţa mai multor forme la verbele de conjugarea I, la indicativ prezent, persoana I sg. Forma *ámnu* „merg” e cea moştenită din lat. *ambulo,* iar formele *ámnum* şi *ámnăm* se explică prin influenţă slavă[22]. Cuvântul-titlu este *ámnum* pentru că această formă e mai răspândită; la fel şi *ántru* (forma moştenită din lat. *intro*), *ántrăm* pentru *ántrum* „a intra”; *ánflu* (forma moştenită din lat. *inflo*), *ánflăm* pentru *ánflum* „a umfla”.

d) Coexistenţa mai multor forme de plural, la substantive neutre şi feminine. Aceste forme sunt date la cuvântul-titlu. La substantivele neutre[23]:

arc, pl. *árcur* şi *árţă* „arc”

ac, pl. *áţi* şi *ácur* „ac”

cáir, pl. *cáiri* şi *cáiări* „caier”

car, pl. *cără* şi *cárur* „car”

căfál, pl. *căfáli* şi *căfálur* „caval”

cutéţ, pl. *cutéţă* şi *cutéţur* „coteţ”.

La substantivele feminine:

curúnă, pl. *curúni, curúń* „cununa, coroană”

cánğă, pl. *căngă* şi *cóngur* „prăjină cu un cârlig de fier în vârf; cange”

cóşniţă, pl. *cóşniţ* şi *cóşniţi* „coşuleţ, paner, coşniţă”

căčúlă, pl. *căčúl'* şi *căčúli* „căciulă”.

V. Variante lexicale

Ápă şi *ápu* s.f. „apă”. *Apu* reprezintă o inovaţie a meglenoromânei. Capidan (1925: 101) menţionează că într-o serie de cuvinte, *ă* este înlocuit prin *u*, de cele mai multe ori sub influenţa unei labiale: *apu*<**apo* (o acomodare de timbru). Varianta moştenită din latină *apă* < *aquam* este mai puţin folosită (în Úmă şi Ţărnaréca, după Capidan 1925: 101), iar *apu* este mai frecventă, devenind, astfel, cuvânt-titlu.

Unele adverbe provin din forma de gerunziu a verbelor, la care s-au adăugat sufixe:

amnóndăra adv. (despre mers) „pe jos”. Există mai mute variante ale acestui adverb: *amnóndilea, ămnóndura, ămnóndurlea,* desemnând acelaşi lucru. Pot fi considerate variante lexicale, provenind de la *amnónda* (s.v. *ámnum*) + suf. *-ără (-ura); -ilea; -urlea*[24].

Această organizare a articolelor din punctul de vedere al variantelor a fost impusă autorilor dicţionarului de necesitatea sistematizării materialului lexical. S-au identificat astfel câteva dintre tipurile de variante, care au intrat în structura articolelor la cuvântul-titlu.

[22] Capidan 1925: 67, 158, 159; Atanasov 2002: 237.

[23] Cf. Capidan 1925: 141–144.

[24] Capidan 1925: 68, 170.

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)

BIBLIOGRAFIE

Atanasov 2002 = Petar Atanasov, *Meglenoromâna astăzi*, Bucureşti.
Atanasov 2011 = Petar Atanasov, *Repartizarea graiurilor meglenoromâne*, în *Studia linguistica et philologica. Omagiu profesorului Nicolae Saramandu la 70 de ani*, ed. Manuela Nevaci, Bucureşti.
Capidan 1925 = Th. Capidan, *Meglenoromânii. Istoria şi graiul lor*, vol. I, Bucureşti.
Saramandu 1979 = Nicolae Saramandu, *Raporturile între romanitatea nord-dunăreană şi sud-dunăreană în lumina cercetărilor recente*, în „Anuarul ICED" I, 1979, p. 283–288.
Saramandu 1980 = Nicolae Saramandu, *Schiță de fonologie istorică a meglenoromânei*, în SCL XXXI, nr. 1, p. 47–65.
Saramandu 1993 = Nicolae Saramandu, *Din istoria raporturilor interdialectale* (*cu privire la originea meglenoromânilor*), în FD XII, (1993), p. 151–156.
Saramandu 2004 = Nicolae Saramandu, *Romanitatea orientală*, Bucureşti.

QUELQUES REMARQUES SUR LES VARIANTES DU *DICTIONNAIRE DU DIALECT MÉGLÉNOROUMAIN*

RÉSUMÉ

Dans cet article nous présentons quelques catégories de variantes qui furent envisagées par les auteurs du *Dictionnaire du dialect méglénoroumain*, trouvé en cours d'élaboration. Dans le processus de systématisation du matériel lexical nous avons identifié *des variantes graphiques, des variantes dûes à l'accent, des variantes phonétiques*: la fermeture des voyelles atones, la diphtongaison des voyelles accentuées, palatalisation des consonnes labiales, la perte de sonorité, l'anticipation de l'élément palatal, des variantes créés par une modification accidentelles (métathèse, aphérèse, syncope, prothèse, anaptixe, assimilation), *des variantes morphologiques* dûes à l'échangement du genre, à la presence de plusieurs formes de pluriel, aux formes verbales avec ou sans suffixe et *des variantes lexicales*.

BDD-A15329 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:56:24 UTC)